

„Като тамшна дѣвица нѣма даже царица. —

„Ехъ, чутовни сѣ тамъ хубавици:

„Бузки — рози червени, устни — али мерджени,

„А очитѣ пѣкъ — ясни зорници.

„Едно врѣме и ази, кога бѣхъ като вази,

„Въ Полша ходихъ мома да си сгледамъ —

„Па и днесъ, отъ тогава, ме сърдце наболява

„Зарадъ нея, натамъ като гледамъ“.

Войни татка оставатъ, катъ орли отлетяватъ,

А да чака самъ старецъ останѣ.

Ей година минува; Будрисъ взе да тѣгува:

„Ехъ, раздрѣфа месата имъ врана . . .“

Пада сивгъ отъ небето, конь лѣти прѣзъ полето:

Кейстутъ въ бурка огънѣлъ е плячка —

„Бре кога се промѣкнѣ и какво ми домѣкнѣ?

„Я да видимъ?“ — „Ехъ, татко, полячка!“

Буря зла е, студъ стѣга. Конникъ прѣзъ поле бѣга.

А въ ржцѣтъ му бурка е черна.

„Я да видимъ пѣкъ тоя, що ми носи отъ боя?“

— „Снаха, татко. — полячка е вѣрна.“

Буря зла не прѣстава; другъ се конникъ задава.

Ала вечъ се Будрисъ не втѣлесва.

А имъ казва „честито“ — па засмѣнъ дяволито

За три свадби той гости калесва.

— — —